

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część XXI. — Wydana i rozesłana dnia 29. marca 1899.

Treść: (№ 55—57) 55. Rozporządzenie, dotyczące się zmiany statutu Komisji naczelnej do badania i zachowywania zabytków sztuki i pomników historycznych. — 56. Rozporządzenie, którym wydaje się zmieniony Porządek egzaminów ścisłych na wydziałach filozoficznych uniwersytetów królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych. — 57. Rozporządzenie, którym zmienia się rozporządzenie ministeryjne z dnia 6. lutego 1893, dotyczące się ściągania zaległych wierzytelności c. k. Zarządu leśnego i funduszów pod zarządem państwa zających.

55.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 14. marca 1899,

dotyczące się zmiany statutu Komisji naczelnej do badania i zachowywania zabytków sztuki i pomników historycznych.

Jego c. i k. Apostolska Mość Najwyższem po stanowieniem z dnia 19. lutego b. r. raczył najmłodziej zatwierdzić następujący zmieniony statut dla Komisji naczelnej do badania i zachowywania zabytków sztuki i pomników historycznych.

Statut

dla c. k. Komisji naczelnej do badania i zachowywania zabytków sztuki i pomników historycznych.

§. 1.

Komisja naczelna do badania i zachowywania zabytków sztuki i pomników historycznych powołana jest:

do zarządzania z własnej inicjatywy stosowną drogą środków służących do badania i zachowywania zabytków sztuki i pomników historycznych, a według okoliczności do czynienia potrzebnych wniosków co do kroków, które w tym względzie kłobadź inny ma przedsięwzięć i do wydawania opinii, a

nadto, do działania w porozumieniu z austriackim Instytutem archeologicznym we wszystkich ważnych tutejszo-krajowych sprawach jego zakresu i oczekiwania jego pomocy, w szczególności zaś także do przygotowywania wszystkiego, co na drodze ustawodawstwa jest potrzebne do zupełnego dokonania tego zadania;

do ożywiania i popierania działalności towarzystw naukowych i specjalistów w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych pod względem badania i zachowywania zabytków sztuki i pomników historycznych;

do obznajmiania ogółu z zabytkami pozostałymi po naszych przodkach i poszczególnych plemionach i wpływania na zachowanie tych zabytków;

nakoniec do ożywiania w ogóle zamiłowania w badaniu i zachowywaniu zabytków krajowych.

§. 2.

Komisja naczelna podlega Ministrowi wyznań i oświaty.

§. 3.

Działalność Komisji naczelnej obejmuje następujące przedmioty:

I. Przedmioty z czasów przedhistorycznych i sztuki starożytnej (monumenta, narzędzia itd.).

II. Przedmioty architektury, plastyki, malarstwa i sztuk rysunkowych (kościelne i świeckie)

z wieków średnich i nowszych czasów aż do połowy XIX. stulecia.

III. Pomniki historyczne wszelkiego rodzaju od najdawniejszych czasów aż do połowy XIX. stulecia.

Podług tego działalność Komisyi naczelnnej rozpada się na tyleż sekcyi.

§. 4.

Komisya naczelnia składa się z prezesa i 20 członków.

§. 5.

Prezesa mianuje Cesarz na przedstawienie Ministra wyznań i oświaty.

On zwołuje członków na posiedzenia i przewodniczy na takowych.

Prezes w razie równości głosów rozstrzyga. On przesyła wnioski Komisyi naczelnnej z przydaniem według okoliczności własnego zdania do Ministra, który znów zawiadamia go o wydanych w tej mierze rozporządzeniach.

Jeżeli jest nieobecnym, zastępuje go ten członek, którego on sam wyznaczy.

§. 6.

Na członków Komisyi naczelnnej do poszczególnych sekcyi powoływani będą mężczyźni, których czynności na polu sztuk obrazujących, archeologii lub badań historycznych są uznane.

Mianuje ich na przedstawienie prezesa Minister wyznań i oświaty na lat pięć, po upływie tego czasu mogą być znowu zamianowani.

Sprawujący ten urząd honorowy nie pobierają za to żadnej płacy.

§. 7.

Każda sekcyja Komisyi naczelnnej prowadzi przekazane jej sprawy samodzielnie. Jeżeli idzie o przedmioty odnoszące się do więcej sekcyi lub dotyczące spraw ogólnych, członkowie zbierają się na wezwanie prezesa na posiedzenie wspólne.

Każda sekcyja ma prawo wzmościć się w przypadkach szczególnych na wniosek prezesa lub jednego z członków biegłymi z głosem doradczym. Uszczeczniony wybór potwierdza prezes.

§. 8.

Sciślejszy zakres działania sekcyi, jakoteż zatwarzanie czynności na posiedzeniach wspólnych i sekcyjnych regulują zatwierdzone przez Ministra wyznań i oświaty szczegółowe instrukcje i porządek czynności.

§. 9.

Najważniejszymi pomocnikami Komisyi naczelnnej są konserwatorowie; mają oni strzędz celów Komisyi w okręgu im powierzonym i takowe popierać. Mianowani są albo do wszystkich, albo do poszczególnych sekcyi i powinni z reguły mieć stałą siedzibę w okręgu, który jest im powierzony.

Zakres ich działania może się rozciągać albo na jeden okrąg albo na kilka okręgów politycznych lub też na rozmaite kraje koronne i w ten sposób na całym obszarze królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych mają być ustanowieni konserwatorowie do każdej z trzech sekcyi.

Konserwatorów mianuje Minister wyznań i oświaty na przedstawienie Komisyi naczelnnej a to na przeciąg lat pięciu.

§. 10.

Sekcyje znoszą się z odpowiednimi konserwatorami tylko za pośrednictwem Komisyi naczelnnej.

§. 11.

Komisya winna wejść w stosunki ze wszystkimi lokalnymi lub krajowymi towarzystwami do podobnych i pokrewnych celów i popierać zakładanie nowych towarzystw tego rodzaju wszędzie, gdzie to okazuje się pożądaniem.

Z towarzystwami i osobami prywatnymi Komisya znosi się z reguły za pośrednictwem konserwatorów, którzy w ogóle winni działać w obustronnym interesie jako pośrednicy pomiędzy niemi a Komisją naczelną.

§. 12.

Komisya może mianować korespondentami osoby, słynące z gruntownych wiadomości i usiłowań naukowych na polach stykających się z zakresem działania Komisyi.

§. 13.

Osoby, które położyły szczególne zasługi na polu archeologii jako umiejętności i pod względem badania i zachowywania zabytków ojczystych, mogą mianować członkami honorowymi; do tych nominacji potrzebne jest potwierdzenie przez Ministra wyznań i oświaty.

§. 14.

Do szczególnych celów działalności swojej Komisya może wysyłać z poleceniami zdatne do tego osoby ze swego grona lub obce, ile razy tego potrzeba, czy to dla poznania przedmiotu, czyli też dla wydania sądu naukowego.

§. 15.

Z końcem każdego roku Komisja naczelna przedstawia Ministerstwu wyznań i oświaty ogólne sprawozdanie ze swoich czynności, które będzie wydrukowane.

Nadto ogłasza w dowolnej kolej rozprawy naukowe, tyczące się jej zakresu działania.

§. 16.

C. k. władze są obowiązane wspierać działanie Komisji naczelnej i jej członków i tak na szczególne żądanie jakotę bez wezwania, znosić się z nią, gdyby się w swoim zakresie działania dowiedziały o istnieniu jakiego zabytku sztuki lub pomnika historycznego, o obawach, jakie stan jego wznieca lub o grożącym mu niebezpieczeństwie.

Bylandt r. w.

56.

Rozporządzenie Ministra wyznań i oświaty z dnia 16. marca 1899,

którem wydaje się zmieniony Porządek egzaminów ścisłych na wydziałach filozoficznych uniwersytów królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Na zasadzie Najwyższego postanowienia z dnia 11. marca 1899 rozporządza się co następuje:

§. 1.

Kto chce uzyskać doktorat na wydziale filozoficznym jednego z uniwersytów w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, winien przełożyć rozprawę naukową i zdać dwa egzaminy ścisłe (rygoroza).

Celem tych egzaminów jest stwierdzenie, czy i w jakim stopniu kandydat jest uzdolniony do badania naukowego.

Dopuszczenie do tego zawiąło od dowodu, że kandydat uczęszczał przez cztery lata do uniwersytetu krajowego lub zagranicznego jako zapisany uczeń zwyczajny.

Na przedstawienie odpowiedniego grona profesorów, Minister oświaty może wyjątkowo pozwolić na dopuszczenie kandydatów, dowodu takiego złożyć nie mogących.

Podobnież w przypadkach zasługujących na uwzględnienie, grono profesorów może postarać się

o zezwolenie Ministra oświaty do wydania sądu o rozprawie naukowej już w ciągu ostatniego półroczu.

§. 2.

Rozprawa, pisana lub drukowana, powinna zawierać badanie naukowe nad tematem dowolnie obranym z jednego z przedmiotów do zakresu wydziału filozoficznego należących i najmniej przez jedną katedrę reprezentowanych.

§. 3.

Przełożoną rozprawę dziekan profesorów przydzieli do ocenienia dwom referentom, to jest profesorom zwyczajnym a w braku tychże, profesorom nadzwyczajnym przedmiotu, do którego się odnosi.

Według okoliczności drugim referentem może być profesor zwyczajny lub nadzwyczajny przedmiotu, do którego rozprawa treścią swoją najbardziej się zbliża.

Jeżeli profesorów zwyczajnych przedmiotu o który idzie, jest więcej niż dwóch, zajmują się ocenieniem po kolej.

Do ocenienia naukowej wartości rozprawy wyznaczy dziekan odpowiedni przeciąg czasu.

§. 4.

Profesorowie, do ocenienia rozprawy powołani, wydadzą o niej umotywowany sąd na piśmie i orzeczą, czy kandydat może być dopuszczony do egzaminu ścisłego czy nie.

Jeżeli obadają referenci zgadzają się w swoim sądzie, dziekan zawiadamia kandydata o ich orzeczeniu; jeżeli się zaś nie zgadzają, orzeczenie dopuszczenia kandydata pozostawia się gronu profesorów.

Odrzucenie rozprawy ma taki sam skutek jak zrzucenie kandydata na egzaminie ścisłym (§. 9).

§. 5.

Egzamin ścisły ustny składa się z dwóch egzaminów ścisłych a to z dwugodzinnego i z jednogodzinnego.

Przedmiotem egzaminu dwugodzinnego jest:

- umiejętność do grupy filozoficzno-historycznej należąca, do której jest ustanowiona katedra, łącznie z innym przedmiotem tej grupy, lub
- umiejętność do grupy matematyczno-przyrodniczej należąca, do której jest ustanowiona katedra, łącznie z innym przedmiotem tej grupy.

Drugą umiejętność wybrać ma dziekan ze względu na treść rozprawy piśmiennej, w porozumieniu

z referentami. Kandydatowi wolno wymienić w prośbie drugą umiejętność.

Przedmiotem jednogodzinnego egzaminu jest filozofia. Treść i rozciągłość tego egzaminu oznacza się względnie do tej gałęzi umiejętności, do której należy rozprawa piśmienna kandydata.

Dla kandydatów, których rozprawa naukowa należy do zakresu filozofii, przedmiotem egzaminu ścisłego dwugodzinnego jest filozofia, przedmiotem jednogodzinnego ścisłego egzaminu umiejętność grupy filologiczno-historycznej lub matematyczno-przyrodniczej. Dla kandydatów, których rozprawa naukowa należy do umiejętności, odnoszących się jak np. przykład geografia do umiejętności jednej lub drugiej grupy, druga umiejętność może należeć do jednej lub drugiej grupy.

§. 6.

W komisji egzaminacyjnej przewodniczy dziekan. Gdyby nie mógł przybyć, zastąpi go prodziekan.

W skład komisji egzaminacyjnej wchodzą oprócz przewodniczącego:

- a) do egzaminu ścisłego dwugodzinnego najmniej obaj referenci rozprawy, najwięcej ci i jeszcze dwaj, ogółem czterej egzaminatorowie,
- b) do egzaminu ścisłego jednogodzinnego dwaj egzaminatorowie.

Egzaminatorami powinni być z reguły profesorowie zwyczajni przedmiotów, z których egzamin ma być zdawany. W razie potrzeby powołać należy profesorów nadzwyczajnych przedmiotów, z których egzamin ma być zdawany, gdyby zaś ich nie było, profesorów przedmiotów najbardziej zbliżonych.

Przewodniczący ma w tym przymiotie prawo, lecz nie ma obowiązku egzaminowania.

§. 7.

Egzamina ścisłe odbywają się publicznie; głosowanie i uchwałę poprzedzi obrada nad wynikiem egzaminu.

Następnie każdy członek głosuje na podstawie ogólnej skuteczności egzaminu.

Komisja egzaminacyjna orzeka większością głosów z zachowaniem następującego stopniowania: „celując”, „dostatecznie”, „niedostatecznie”.

§. 8.

Egzamina ścisłe mogą odbyć się w dowolnym porządku, atoli obadwa na tym samym uniwersytecie, któremu przełożono rozprawę (pisaną lub drukowaną).

W przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, Minister oświaty po zniesieniu się

z odpowiedniemi gronami profesorów, może dozwolić wyjątku od tego ostatniego przepisu.

§. 9.

Oznaczenie przerwy pomiędzy jednym egzaminem ścisłym a drugim zostawia się kandydatowi.

Jeżeli zaś przy egzaminie ścisłym kandydat zostanie odrzuconym, termin, który komisja wyznaczy mu do powtórzenia egzaminu, nie może być krótszym nad trzy miesiące.

Jeżeli znowu będzie odrzuconym, powtórzenie egzaminu ścisłego już tylko raz miejsce mieć może i to nie przedże jak po roku.

W razie ponownego (trzeciego) odrzucenia, kandydat traci na zawsze prawo ubiegania się o doktorat z filozofii na uniwersytecie w królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych, jak niemniej o zatwierdzenie dyplomu doktorskiego za granicą otrzymanego.

§. 10.

Taksa za ocenienie przełożonej rozprawy wynosi 20 zł., za egzamin ścisły dwugodzinny 40 zł., za jednogodzinny 20 zł.

Taksę za ocenienie rozprawy dzieli się w równych częściach między tych, którzy ją oceniali.

Z taksy za egzamina ścisłego, 40 zł. wynoszącej, każdy z uczestników otrzyma 6 zł. a do funduszu kancelaryjnego uniwersytetu wpłynie 4 zł., z taksy wynoszącej 20 zł. każdy uczestnik otrzyma 3 zł. a do funduszu kancelaryjnego uniwersytetu wpłynie 2 zł.

Przewodniczący, jeśli oraz jest egzaminatorem przedmiotu, otrzyma takę podwójną.

Gdyby z taksy pozostała jaka reszta, grono profesorów orzecze na co ma być użyta.

§. 11.

Części taksy dla każdego egzaminatora przypadające mają być uważane jako wynagrodzenie za obecność i przeto mogą być pobierane tylko za czynność rzeczywistą. Jeżeli członek komisji z jakiekolwiek przyczyny przybyć nie może, dziekan postara się o jego zastąpienie stosownie do przepisów §. 6. Jeżeli to jest już niemożliwe, ale egzamin ścisły może odbyć się przy uczestnictwie innych członków, pozostała część taksy będzie użыта podług ostatniego zdania §. 10.

§. 12.

Promocji dokonywa profesor zwyczajny (per turnum) jako promotor a to w formie zwykłych sponsyi, pod przewodnictwem rektora i w obecności dziekana.

§. 13.

Taksa promocyjna wynosi na wszystkich uniwersytetach tutejszo-krajowych 30 zł. Z niej otrzymują: rektor 15 zł., dziekan i promotor po 5 zł. Nadto z taksą tej 5 zł. oddać należy do funduszu kancelaryjnego uniwersyteckiego, z którego opłacają się należytości za wystawienie dyplomu na rozmaitych uniwersytetach dotychczas istniejące i dotychczasowe należytości urzędników kancelaryjnych i sług, z wyjątkiem tych, które takowi dostawali za szczególnie czynności przy uroczystościach aktu promocyjnego, jeżeli się odbywały.

§. 14.

W tych uniwersytetach, w których dotychczas były w zwyczaju uroczystsze formy promocji, pozostawia się kandydatowi do woli, zamiast prostej, żądać tej uroczystszej formy promocji, za opłatą, jaką się zwykle za to pobiera, taksa atoli, w poprzednim paragrafie przepisana i w tym także przypadku tak użytą i rozdzieloną będzie jak tam przepisano.

§. 15.

Niniejszy porządek egzaminów ścisłych wchodzi w wykonanie od początku roku szkolnego 1899/1900.

Bylandt r. w.

57.

Rozporządzenie Ministerstw rolnictwa, sprawiedliwości i skarbu z dnia 16. marca 1899,

którem zmienia się rozporządzenie ministeryjne z dnia 6. lutego 1893, Dz. u. p. Nr. 30, tyczące się ściągania zaległych wierzytelności c. k. Zarządu leśnego i funduszy pod zarządem państwa zających.

Upoważnia się c. k. Dyrekcyę lasów i dóbr w Wiedniu, Gmunden, Salzburgu, Innsbrucku i

Gorycy co do dóbr państwa i funduszowych, leżących w ich okręgach urzędowych, które w rozporządzeniu ministeryjnym z dnia 6. lutego 1893, Dz. u. p. Nr. 30, pod l. 1—5 są wymienione a c. k. Dyrekcyę lasów i dóbr w Gmunden nadto co do przydzielonych jej obecnie lasów i dóbr w okręgu sądu powiatowego windisch-garstenskiego w Górnjej Austrii, jakoteż w okręgach styryjskich sądów powiatowych gróbmiańskiego, irdnińskiego i liezenijskiego — do zastępowania sądów c. k. Skarbu i funduszów pod zarządem państwa zających, przy ściąganiu wierzytelności, odnoszących się do dóbr, które remi rzeczone Dyrekcyje zawiadują, w taki sposób, że mają imieniem c. k. Skarbu i wzmiakowanymi funduszów bądź same, bądź przez podległe sobie, pełnomocnictwani do zastępowania opatrzyc się mające, urzędy administracyjne (zarządców lasów i dóbr, lasomistrzów ekonomicznych, urzędy prowentowe, tudzież urzędy prowentowe i składowe)

- a) wyjednać wytoczenie postępowania upomnicyczego w myśl ustawy z dnia 27. kwietnia 1873, Dz. u. p. Nr. 67 i przeprowadzenie onego popierać;
- b) wyjednać egzekucję przez zajęcie fizycznych ruchomości obowiązanego a co się tyczy wierzytelności za czynsz dzierżawny, także administrację przymusową przedmiotu w dzierżawę wypuszczonego.

Co się tyczy wszelkich wierzytelności, które nie mogą być ściągnięte drogą postępowania upomnicyczego, jakoteż co się tyczy dalszych kroków egzekucyjnych, zastępować mają c. k. Skarb i fundusze pod zarządem państwa zające c. k. prokuratorie skarbowe w myśl rozporządzenia całego Ministerstwa z dnia 9. marca 1898, Dz. u. p. Nr. 41.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Ruber r. w.

Kast r. w.

Kaizl r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnicą I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1899 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały rocznik 1899, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi 4 zł.

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnicą I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający od razu całe dziesięciolecie lub kilka dziesięcioleci Dziennika ustaw państwa w języku niemieckim, płaci:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł.	Za dziesięciolecie 1879 do 1888 włącznie . . . 20 zł.
1859 " 1868 . . . 12 "	1889 " 1898 . . . 30 "
1869 " 1878 . . . 16 "	
Za pięć dziesięcioleci 1849 do 1898 włącznie . . . 90 zł.	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł.	Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
	Za dziesięciolecia 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.

Pojedyncze roczniki wydania niemieckiego dostać można:

Rocznik 1849 za . . . 2 zł. 10 c.	Rocznik 1866 za . . . 2 zł. 20 c.	Rocznik 1883 za . . . 2 zł. 50 c.
" 1850 " 5 " 25 "	1867 " 2 " — "	1884 " 2 " 50 "
" 1851 " 1 " 30 "	1868 " 2 " — "	1885 " 1 " 80 "
" 1852 " 2 " 60 "	1869 " 3 " — "	1886 " 2 " 30 "
" 1853 " 3 " 15 "	1870 " 1 " 40 "	1887 " 2 " 50 "
" 1854 " 4 " 20 "	1871 " 2 " — "	1888 " 4 " 20 "
" 1855 " 2 " 35 "	1872 " 3 " 20 "	1889 " 3 " — "
" 1856 " 2 " 45 "	1873 " 3 " 30 "	1890 " 2 " 70 "
" 1857 " 2 " 85 "	1874 " 2 " 30 "	1891 " 3 " — "
" 1858 " 2 " 40 "	1875 " 2 " — "	1892 " 5 " — "
" 1859 " 2 " — "	1876 " 1 " 50 "	1893 " 3 " — "
" 1860 " 1 " 70 "	1877 " 1 " — "	1894 " 3 " — "
" 1861 " 1 " 50 "	1878 " 2 " 30 "	1895 " 3 " 50 "
" 1862 " 1 " 40 "	1879 " 2 " 30 "	1896 " 3 " 50 "
" 1863 " 1 " 40 "	1880 " 2 " 20 "	1897 " 7 " 50 "
" 1864 " 1 " 40 "	1881 " 2 " 20 "	1898 " 3 " — "
" 1865 " 2 " — "	1882 " 3 " — "	

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 aż do 1898 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posłyki Dziennika ustaw państwa, które zginęły lub doszły niezupełne, reklamować należy najpóźniej w przeciągu czterech tygodni wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnicą III, Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($1/4$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1898 włącznie wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1898 włącznie) są całkowicie uzupełnione, przeto można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($1/4$ arkusza = 2 strony za 1 c.); tym sposobem ułatwione zostało uzupełnianie niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa i zestawianie pojedynczych części podług materiału.